

tru a începe altul: fiica este geloasă pînă la ură pe iăginera Petrișor fiindcă îl iubește pe tatăl ei. Dar nici acest conflict nu este de durată (ca să nu mai spunem că și el e fals), căci, brusc, imprevizibil și inexplicabil, fata începe s-o iubească pe Petrișor pe care o urîse... La toate astea se adaugă problema caruselului care cînd merge, cînd nu merge, precum și problema (gravă) a ochilor mesterului, loviți de o boală periculoasă. Dramaturgul, atras mereu de altă direcție posibilă a conflictului, expediază dezinvolt cealaltă direcție, cam neatent la consecințele asupra unității piesei. Și alte momente poartă ștampila grabei de a scăpa de rigorile — e drept, apăsătoare — ale logicii dramatice: astfel, Mesterul Matei dispare, nimeni nu știe unde se află, toată

lumea care îl iubește (și toți îl iubesc) intră în panică, fiica, iubita, colaboratorul, profesora se află într-o stare vecină cu disperarea, dar, la reparația sa, după o ședere, bănuim de durată, în spital, toți reacționează firese și lejer, ca și cum ar fi fost plecat pînă vizavi să-și cumpere țigări. Actorii n-au nici o vină în aceste inconsecvențe dramatice, ei joacă bine și cît e posibil de convingător. Cu atît mai mult cu cît, dincolo de hibeale de construcție, piesa oferă actorilor cîteva momente generoase de teatru, momente pe care interpreții și regizorul le exploatează cu pricepere.

Sîntem, deci, în așteptarea marilor spectacole.

Dumitru Solomon

NOTE

Un eveniment editorial fără ecoul meritat în rîndul oamenilor de artă îl constituie tipărirea integrală în volumul Mihail Eminescu — Articole și traduceri (I) a versiunii românești după E. Röscher — Arta reprezentării dramatice dezvoltată științific și în legătura ei organică. Se știe că poetul nostru național, la cererea lui M. Pascal, a tradus opera esteticianului german pentru a servi actorului ca fundament teoretic în campaniile sale publicistice. Dar ce se trece cu vederea este pionieratul realizării eminesciene într-o vreme cînd limba noastră nu-și precizase terminologia estetică. Cine va pune în lumină importanța traducerii, deopotrivă pentru limba literară cît și pentru istoria ideilor estetice în România?

Se redescoperă un dramaturg: Victor Ion Popa! Trei teatre bucureștene l-au înscris pe afiș cu trei piese inedite. Dar animatorul teatral? O recență și lamentabilă carte scrisă fără înțelegere pentru om și operă ne-a trezit nedumerirea pentru faptul că atîți publiciști teatrali de azi l-au cunoscut, l-au omagiat ocazional, dar n-au scris cartea dreaptă și meritată despre fascinantul dramaturg, regizor, director, plastician, om de bine și de cultură la sufletul căruia s-au încălzit atîția... Trăiesc încă mulți oameni serioși care l-au știut bine; de ce nu scriu? Există doar un superb omagiu oral circulînd prin culise. E mult prea puțin...

★

N-am cîtuș mare lucru despre tăcuta, nobila rivină a lui Nicolae Teică, www.idem.ro cererii in-

tegrale a lui Plaut în românește. Tradusă din latinește (fapt inutil de precizat, dar numai aparent, pentru cei ce nu știu cîte drame shakespeareene s-au tradus... din franceză!) opera clasicului antic are, în echivalențele românești, metrul original, ceea ce asigură ediției (în cinci volume B.P.T.) prestigiul filologic. O abuzivă și fragmentară imagine a „soldatului fanfaron” am văzut recent în partea ilustrativă a conferințelor T.V. ale prof. Ion Zamfirescu. Așteptăm o fidelă transpunere scenică integrală. Din cele 20 de piese traduse de Nicolae Teică, alegeți una. Ați observat că actorul tînr n-are exercițiul textului clasic? A textului fidel părintelui său, interpretat fără nădragii de vîcar american...

Ionuț Niculescu